

Sygn. akt V KZ 32/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **P. B.**

skazanego z art. 270 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 maja 2013 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału XVII Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. z dnia 5 marca 2013 r.), o odmowie przyjęcia kasacji,

p o s t a n o w i ł:
uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 523 § 2 i 4 k.p.k., odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez skazanego P. B., od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 grudnia 2012 r.

W uzasadnieniu tego zarządzenia wskazano, że kasacja własna skazanego jest niedopuszczalna z mocy ustawy, albowiem w powyższej sprawie wymierzono skazanemu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.), a skazany nie wskazał na istnienie uchybień o jakich mowa w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.).

W złożonym zażaleniu skazany P. B. nie podniósł w istocie rzeczy jakichkolwiek zarzutów pod adresem powyższego zarządzenia i wskazanych w nim okoliczności nie kwestionował.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Zażalenie skazanego jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie, aczkolwiek z innych przyczyn, aniżeli w nim wskazanych.

O ile bowiem – co do zasady – zaskarżonemu zarządzeniu niewiele można byłoby zarzucić, to jednak w przedmiotowej sprawie należało wziąć pod uwagę również kwestie następujące.

Faktem jest, że P. B. został skazany za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, a zgodnie z przepisem art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Z tego też względu faktycznie skazany może wnieść kasację jedynie w wypadku zaistnienia tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Takich zaś przesłanek w kasacji własnej skazany nie wskazał.

Powyższe jednak automatycznie nie przesądza o tym, że kasacja w przedmiotowej sprawie jest w ogóle niedopuszczalna z mocy ustawy. Zważyć bowiem należy, iż wniesienie kasacji jest obwarowane tzw. przymusem adwokacko-radcowskim, co oznacza, że jeżeli kasacja nie pochodzi od prokuratora, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, powinna być sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym (art. 526 § 2 k.p.k.). Przymus ten ma z pewnością na celu poprawne pod względem formalnym i merytorycznym sporządzenie skargi kasacyjnej oraz ograniczenie wnoszenia kasacji bezzasadnych. O tym więc, czy w omawianej sprawie zachodzą podstawy do wniesienia kasacji, swoją ocenę winien przedstawić podmiot profesjonalny, tj. adwokat, a nie sam skazany, który – jak wynika z jego „osobistej” kasacji oraz z rozpatrywanego zażalenia – nie wykazuje niezbędnej znajomości prawa w omawianej materii. Nie sposób przy tym tracić z pola widzenia i tej okoliczności, że stosownego pouczenia odnośnie warunków wniesienia kasacji skazany nie otrzymał.

Zupełnie inaczej sprawa będzie się przedstawiać, gdyby pomimo wezwania do uzupełnienia braku formalnego kasacji w postaci jej sporządzenia i podpisania przez adwokata, skazany tego braku by nie uzupełnił.

Nie można jednak z góry zakładać, że i podmiot profesjonalny nie dopatrzy się uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Teoretycznie bowiem rzecz ujmując, obrońca może na takie uchybienia wskazać, przy czym – co oczywiste – muszą to być uchybienia rzeczywiste, a nie pozorne (w tej ostatniej sytuacji kasacja byłaby w omawianej sprawie faktycznie niedopuszczalna), albo też może takich podstaw nie stwierdzić i odmówić sporządzenia kasacji.

W toku dotychczasowego postępowania skazany nie został wezwany do uzupełnienia wskazanego powyżej braku formalnego, a to dopiero warunkuje dalsze decyzje procesowe w kwestii kasacji skazanego P. B.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.